

EDICE PEVNOST

ZDENĚK ŽEMLIČKA

VLČICE

HISTORICKÁ FANTASY

ZDENĚK ŽEMLIČKA
VLČICE

ZDENĚK ŽEMLIČKA

VLČICE

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Zdeněk Žemlička, 2015
Cover Illustration © Jan Štěpánek, 2015
Cover Art © Lukáš Tuma, 2015
Czech Edition © Nakladatelství Epocha, 2015

ISBN 978-80-7425-249-5

Ovečky, ovečky, kde je vlk?
Za horami.
Co tam dělá?
Ovce shání.
Jaké má zuby?
Cení je z huby.
Jaké má oči?
Jak hvězdy v noci.
Jaké má uši?
Pěkně mu sluší.
Jaké má tlapy?
Jsou samé drápy.
Jaký má chvost?
Je dlouhý dost.
Jaký má hlas?
Že chytne nás!

dětské říkadlo

1. Zaplatí i král

Král Marobud se zastavil na temeni kopce a rozhlédl se po okolí. Na jeho tváři se rozhostil spokojený výraz. Kam se podíval, tam se pracovalo, byly slyšet rány seker a kladiv. Hradiště, z něhož po odchodu Bójů zůstaly ubohé trosky, opět rostlo. Na většině obvodu již stály palisády, valy byly zvýšeny a příkopy prohloubeny. Ještě mnohé bylo třeba obnovit, avšak základ už byl hotov a král se dmul pýchou. Nedalo se sice předpokládat, že stavba bude dokončena do zimy, ale již teď by opevnění šlo uhájit před vpádem.

„Co tomu říkáš, Katvaldo?“ zeptal se Marobud. „Myslím, že to pokračuje dobře. Celé toto území bude nyní naše. Dobyli jsme ho a tady zůstaneme. Nikdo nás odtud nevyžene, ani mocný Řím.“

Mladý dvacetiletý bojovník v kabátci z vlčích kožešin pokrčil rameny a starostlivě pohlédl k jihu. Zdálo se, že jistotu vládce nesdílí. Jeho těkavý pohled svědčil o skrytých obavách. Nervózně se hryzl do rtu a cosi šeptal.

„Jestli se ubráníme proti Římu, není jisté,“ řekl po chvíli. „Já bych raději Římany nedráždil. Ty je znáš, králi, byl jsi jejich zajatcem. Jsou schopni postavit vojsko, o jakém se nám nesnilo. Už mnozí se pokoušeli jejich říši zničit a neuspěli. Co zbylo z Bójů, kteří pronikali na jih? Řím je tu dál a na Danuviu stojí jeho tábory.“

„Pravda,“ kývl Marobud. „Ale klid, člověče, já je nemíním popuzovat. Jde mi o něco jiného. Pohleď na okolní země, kolik je tam kmenů... a každý má svého vládce a prosazuje vlastní zájmy. Na východě Kvádové, severně od nich Lugiové, na severozápad od nás Hermundurové a další. Kolik je tam králů? Ale Římané mají jednoho vládce. Není se co divit, že nás porážejí. Musíme se spojit, Katvaldo, a to nebude trvat chvíli, spíš mnoho let. A pak se můžeme postavit i jejich legiím. Ale na to musíme mít jen jednoho krále.“

Mladý bojovník mlčel. Tušil, jaká touha drásá Marobudovo nitro, a znal jeho sny. Sám je však nechápal. Někdy jej fascinovaly, jindy mu připadaly velikášské. A leckdy si nebyl jist, o čem vlastně jsou, zda o jednotě a svobodě či o moci a slávě. O jednom však nepochyboval: když Marobud hovořil o králi– sjednotiteli, představoval si sebe, ne jiného. Katvalda tedy mlčel, zato druhý králův průvodce Vitichis nadšeně přikyvoval. Mladík ho neměl rád. I nyní se zatvářil kysele, neboť Vitichisovo pochlebování nesnášel.

„Hermundury jsme už jednou porazili,“ zamručel Katvalda, „a Vibilius se nám poddal. Zatím drží s námi, ale jak dlouho? Ten chlap nás nenávidí, a když bude mít příležitost, tak se trhne.“

Král však nereagoval. Možná proto, že neslyšel, možná nechtěl. Obcházeli hradby. Na západě byly nejnižší, neboť se vypínaly nad údolím Divoké řeky a pod nimi zely prudké srázy. Severovýchodní hradba ovládala hluboko zaříznuté údolí potoka. Ani zde nemusely být palisády vysoké, útok odtud byl téměř nemožný. Údolí bylo příčně přehrazeno dalšími valy, které se vinuly po úbočí kopce.

Bylo to vlastně dvojhradiště, avšak jeho lépe opevněné centrum se rozkládalo na jižním vrcholku.

Předhradí na jihovýchodě chránil dvojitý násep. Na obou místech probíhal čilý stavební ruch. Vyrostly tu krámky kupců a řemeslnické dílny, dvorce a krčmy, kde bylo možno se nejen najíst a napít, ale také se pobavit s lehkými ženami nebo si zahrát v kostky. Předhradí i podhradí, to byl svět plný pohybu, zmatku, hádek a rvaček, lišící se od spořádaných poměrů na samotném hradišti.

Kroky krále i družiníků zaměřily do předhradí, do křivolakých uliček mezi sruby, chýsemi a nevzhlednými boudami ze dřeva a rákosu, kde to čpělo pivem, zvratky a výkaly. Všude byla vrstva bláta, splašků a dobytčího trusu. Do uší zaléhal řev trhovců, nadávky i oplzlý smích prodejných žen, křik dětí, bučení krav a bekot ovcí.

Vitichis se tvářil znechuceně, avšak Katvalda sem chodíval s přáteli z královské družiny pít do jedné krčmy, a tak byl ve svém živlu. Zdejší lidé jej dobře znali, zatímco Marobuda poznal málokdo a Vitichise nikdo. Na svahu nad potokem byla řada kupeckých a řemeslnických stavení, zvonila tu kladiva kovářů a do nosu pronikal štiplavý pach kouře.

„Co tady vůbec děláme, králi?“ zeptal se mračící se Vitichis.

„Tady nic,“ odpověděl Marobud. „Půjdeme do údolí. Vidíš tamtu chatrč na protějším svahu? Já vím, je napůl skrytá v křoví a je odtud sotva vidět, ale když pořádně napneš zrak... bydlí tam bójská vědma. Chci ji navštívit. Prý umí předpovídat budoucnost.“

„Nezačínej si s ní nic, králi,“ vložil se do hovoru Katvalda.

„A proč ne?“ zasmál se Marobud. „Co je na tom špatného znát svůj osud?“

Mladík pokrčil rameny.

„No... povídá se ledacos. Vědma je to dobrá, ale mnozí říkají, že je čarodějnice. A prý nenávidí Markomany.“

„Vědmy jsou všechny stejné,“ mávl rukou král. „Za odměnu věští každému, ať je přítel nebo nepřítel. Vědmy nemají národ ani vlast, a koneckonců ani boha. V Římě jsem jich pár poznal, a pokud vím, jejich náboženstvím je čistá hamižnost. Zaplať a dozvíš se vše, co potřebuješ a chceš.“

„A někdy i to, co nechceš,“ dodal temně Katvalda, ale následoval svého pána.

Šli zvolna. Zrovna míjeli kožešnický krámk, když se Marobud zarazil. Jeho šedé oči se vpily do ženské postavy sedící na pařezu. Družiníci zpočátku nechápali, co krále tak zaujalo, dokud si neznámou neprohlédli pořádně. Každého mátl její plandavá konopná košile. Teprve druhým pohledem člověk zjistil, že žena je neobyčejně krásná. Katvaldovi se z toho až tajil dech a cosi se mu vzpříčilo v krku.

Tmavé vlasy barvy kaštanu jí splývaly na ramena jako lesklý vodopád a rámovaly úbělový obličej. Lícni kosti byly výrazné, avšak ne vysedlé, nos malý a ústa plná a smyslná. Největší pozornost budily šedozelené oči s nezvykle dlouhými řasami. Její tělo bylo sice skryto v neformálním oděvu, ale každý si mohl domyslet, že musí být úžasné. Ostatně výrazná ňadra žena utajit nemohla.

Marobud hleděl jako uhranutý. Králova neschopnost sebeovládání byla tak očividná, že to v Katvaldovi

budilo odpor. Povzdechl si. Králova nenasytnost a nezřízená touha po všem, co působí požitek, mocí počínaje, bohatstvím pokračuje a rozkoší konče, jej může přivést do zkázy.

Mladíkovou myslí se mihnul obraz Baseny. Králova žena. *Královna? Spíš odkopnutá souložnice, po níž neštěkne ani pes.* Katvalda se jí v poslední době vyhýbal. Tedy od té chvíle, co se mu rozvzlykala na rameni. To, že s ní Marobud nespí a nestoudně vyvádí se služkami a děvkami, neznamená, že se zřekl zákonité ženy. Snad pro něj neznamená víc než kus nábytku, ale i nábytek může být nedotknutelný.

Nicméně Katvalda musel uznat, že krása cizinky by pohnula i jinými muži. Král již také neváhal a přistoupil k ní. Její tvář zůstala při pohledu na vysokého svalnatého muže lhostejná, avšak právě tato nedostupnost markomanského vládce provokovala. Snad si ve své ješitnosti nepřipouštěl, že by po něm nějaká žena netoužila.

„Kdo jsi?“ zeptal se Marobud. „Ještě jsem tě tady neviděl. Jak se jmenuješ?“

„A kdo jsi ty?“ opáčila a v jejím hlase zazněl posměšný tón. Marobud se zamračil a napřímil.

„Jsem král. Král Markomanů.“

Zavrtěla hlavou a přes obličej jí přelétl úsměv, těžko říci, zda přezíravý nebo pouze pobavený. Obojí však mohlo být považováno za troufalost, tím spíše, že se nenamáhala vstát a uklonit se. Něco v jejím zjevu zatím zadržovalo Marobudův hněv a krotilo jeho přirozenou výbušnost. Žena seděla zpříma jako královna.

„Dobře,“ kývla. „Představil ses. Jsem Brenna, manželka lovce Bellovese. Muž uvnitř prodává kožešiny.“

Zdálo se, že chce rozhovor ukončit, neboť otočila hlavu ke krámku. Marobud nepochopil a neodbytně se vtíral dál. Katvalda se přistihl, že mu je stydno. Za krále. Ten se nakláněl k ženě a cosi se jí snažil pošeptat. Neodpovídala a nedávala nic najevo. Jako by neslyšela. Ta chladná lhostejnost přiváděla Marobuda pomalu k zuřivosti.

„Máš zvláštní jméno, ženo. Ty nejsi Markomanka?“ vložil se do hovoru Katvalda, aby zmírnil napětí.

„Ne,“ řekla. „Jsme Bójové.“

Její úsměv věnovaný mladému bojovníkovi byl přátelský, víc v něm nebylo. Král se přesto kousl do rtu. Po zvyku Římanů si holil vousy, a tak bylo vidět, jak mu tenký pramínek krve stéká po bradě až na krk. Rychle si jej setřel rukávem a uchopil Brennu za paži.

„Nedotýkej se mě, pane,“ sykla ostře a z očí jí vyšlehl blesk odporu. „Můj manžel...“

„Tvůj manžel mě nezajímá o nic víc, než chromý pes za hradbami!“ vybuchl vládce a jeho dlaň se sevřela ještě pevněji. „Jsem král a ty budeš moje, rozumíš?“

Prudce vstala. Marobud nikdy nepochopil, jak se to mohlo stát, ale vymanila se z jeho stisku bez nejmenší námahy. Dívala se mu přímo do očí a krále se zmocnila podivná slabost. Couvl. Nohy se pod ním trásly a prudký tep srdce mu vháněl krev do točící se hlavy. Šátral po meči, ač vlastně nevěděl proč.

„Uklidni se,“ zašeptal zděšeně Katvalda. „Jsi král a nemůžeš si brát ženu násilím, zvláště ne na veřejnosti. Bójů je sice málo, ale nesmíme si je obrátit proti sobě. Slyšíš? Pamatuj, jsi král.“

Marobud se obrátil a vztekle mladíka odstrčil.

„Co si to dovoluješ?!“ zařval. „Chceš mě snad učit, jak mám vládnout?!“

Katvalda zůstal klidný. Pouze zavrtěl hlavou. Vitichis se poťouchle šklebil. Král se trásl hněvem a jeho ruka svírala rukojeť meče. Přesto jej netasil. Nevysvětlitelná slabost, jež ho přepadla jako stín smrti, trvala. Otočil se zpět k pařezu. Žena tam již nebyla. Potom uviděl mezi chatrčemi trojici vzdalujících se postav. Jednou z nich byla ona, druhou vysoký svalnatý muž s černými vlasy a ještě dítě, asi dvanáctiletá dívka s kadeřemi jako havraní peří. Odcházeli, obtíženi ranci. Marobud vztekle dupl, až se bláto rozstříklo, a ukázal na Katvaldu.

„Ty,“ zachrčel. „Budeš je sledovat. Chci vědět, kde žijí.“

Mladý muž zavrtěl hlavou. Vzápětí se vrhl na kolena, vytasil meč a položil ho králi k nohám.

„Můj pane!“ vykřikl. „Dám za tebe život v boji a ty to víš, ale tohle po mně nežádej!“

„Půjdu já,“ ozval se Vitichis, na tváři pohrdavý úsměšek. „Neměj mu to za zlé, pane. Je tak útlocitný. Když dovolíš, půjdu já.“

Zdálo se, že se Marobud pomalu uklidňuje. Katvalda dál klečel s hlavou skloněnou k zemi, ačkoliv ve Vitichisově hlase cítil výsměch. Nechtěl bojovat s králem a spíše byl zoufalý ze situace, jež nastala.

„Dobře!“ vyštěkl Marobud. „Utíkej za nimi a sleduj je. A ty, hlupáku, mě doprovodíš k vědmě. Vstávej a neválej se v blátě jako prašivý pes. Jsi velmož.“

Katvalda se zdvihl. Cítil se pokořený a probodl Vitichise nenávistným pohledem, ten však již byl na odchodu a nevšiml si toho. Ani král už poníženému družiníkovi nevěnoval pozornost a dlouhými kroky rázoval do údolí.

Díky jeho vysokým nohám se mu v chůzi vyrovnal málokdo, čímž nutil své služebníky, aby ho následovali poklusem. Katvalda zaskřípěl zuby a vyrazil.

Dým houstl a měnil barvy, převaloval se v kotoučích po místnosti a hromadil se pod stropem, kde tvořil mračno. Stařena přihodila do ohně hrst šedého prášku a kouř zmodral. Posléze nabyl fialového odstínu a nakonec se podobal krvi prýstící z čerstvé rány. Vědma mumlala nerosrozumitelná zaklínadla a Katvaldovi se po zádech rozeběhli mravenci. Měl hroznou chuť utéct, ale před králem by se styděl, a tak strnule stál a civěl na bizarní patvary, jež vznikaly a zanikaly v oblaku dýmu nad jejich hlavami. Některé připomínaly znetvořené obličejy, další zase zrůdná těla neznámých živočichů. Nebo snad démonů?

„Už něco vidíš?“ zeptal se nedočkavě Marobud. „Jaký je můj osud?“

„Strpení, králi,“ zasípěla věstkyně, aniž se k němu otočila, a její vztažené prsty kreslily znamení. „Osudy malých a bezvýznamných lidí bývají snadno čitelné, ale budoucnost velkých a mocných lze spatřit jen s obtížemi.“

„Proč?“ zamračil se vladař.

Babizna se zachechtala a podobalo se to skřehotání krkavce. Její hubené paže se natáhly a rozehnaly šarlatový sloupec kouře. V té chvíli se dým podobal rozbouřené vodní hladině. Vlny se uklidnily. Na okrajích ztuhly hory a mezi vrcholky se lesklo křišťálové jezero. Katvaldovi se zatajil dech, navzdory strachu udělal krok vpřed a natáhl krk, aby lépe viděl. Až nyní vědma odpověděla na Marobudovu otázku.

„Protože mocnosti tmy nerady vidí, když někdo nahlíží do hlubšího tajemství. A každý, kdo to činí, musí zaplatit. Zaplatí i král,“ skuhrala stařena, hlasitě se uchechtávajíc.

„Jak to myslíš?“ otázal se Marobud a hlas se mu, snad úlekem, trochu zachvěl. „Ovlivní to můj život?“

„To ne,“ šeptala vědma a upřeně zírala na hladinu, nyní blýskavou jako zrcadlo. „Osud nelze změnit. Nejde o to, co se stane, nýbrž jak. I zemřít lze všelijak, buď se ctí, nebo beze cti, ve slávě anebo v hanbě, v hrdinském boji a stejně tak na zbabělém útěku. Nikdo neví, jak zaplatí. Jsi ochoten platit, pane?“

„Co když si to rozmyslím?“ otázal se poplašeně král. „Co když nechci nic vědět?“

„Váháš? Už je pozdě!“ vykřikla mocným hlasem stařena a zdvihla ruce nad hlavu. Šátek se jí sesmekl s temene do týla a šedivé vlasy se vyhrnuly ven jako řinoucí se popel. Oči věštkyne fanaticky plály. „Mocnosti tmy odhalily tajemství a nic už ho nemůže skrýt! Ách!“

„Co vidíš?!“ houkl Marobud a nedočkavě se třásl. „Mluv!“

„Vidím cestu slávy, moci a krvavých vítězství. Po ní jdeš ty, králi. Čeká tě mnoho vítězných bojů. Vybuduješ silnou a velikou říši, kterou nezničí ani světovládný Řím. Ale na tvé cestě leží stín. Je to stín zločinu, stín vraždy nevinných. Ach! Oheň a krev! Co jsi to učinil, králi?!“

Stařena si zakryla dlaněmi obličej, kolébala se a vyla. Katvalda si povšiml, že se Marobud hněvivě mračí. Sám byl spíše zděšený a v hrdle mu vyschlo.

„Mluv, vědmo, a přestaň tady skučet,“ zavrčel vladař. „Nezajímá mě, kolik krve to bude stát a jak skončí ti, co

se mi připlou pod nohy. Mé dílo je víc než pár lidských červů. Mluv. Jak to dopadne s mojí říší?“

„Padne, padne!“ křičela, svíjejíc se jako šílená. „Bude zničena dvěma bytostmi. Jednou z nich je tvůj přítel. Ten, komu důvěřuješ, ale pojmeš ho v nenávist. Ten, kdo je ti oddán, ale ty ho zklameš. Odkopnutý pes se stane vlkem. A pak ještě jeden tvor. Tvou zkázou bude žena nežena, člověk nečlověk, zvíře nezvíře. Tvá láska k ní zničí tvou říši.“

„Co to znamená? Co je to za bláznivá slova?“

„Jen říkám, co vidím a slyším. Nemohu jít dál, než mi mocnosti tmy dovolí. Jsou tajemství, jež nelze vyjavit. Jak povídám: žena nežena, člověk nečlověk a zvíře nezvíře, to je vše, co mohu sdělit. Je to dost, abys pochopil včas a činil, co je správné. Avšak mnohé věci zaslepují oči a zacpávají uši před radou rozumu. Věz, že jednoho dne to pochopíš, ale pak už může být pozdě. Svůj osud nikdo nedokáže změnit jen proto, že je vladař. Pamatuj, králi, že jsou bytosti mocnější, než jsi ty. Ony rozhodly a já jen poslouchám.“

V chatrči nastalo tíživé ticho. Kouř se rozplýval, když předtím zrůžověl. Marobudovy prsty se křečovitě zatínaly do dřevěného sloupku. Hlavu měl svěšenou a skřípal zuby, ale jinak žádné pohnutí nedal najevo. Pak náhle sáhl do váčku u pasu, vytáhl zlatý brakteát a hodil jej stařeně k nohám. Prudce se otočil, až jeho tmavě modrý plášť zavířil, a odcházel. Katvalda ho následoval, avšak ve dveřích se ohlédl na věštkyni. Z jejího kamenného výrazu se nedalo vyčíst vůbec nic.

Místnost, v níž Marobud seděl, byla temná. Na stole hořela svíce, která čadila a prskala. V koutech se usadily

stíny, chvějící se jako přízraky démonů, a stěny ozářené mihotavým světlem působily tísnivě. Venku za okny skučel studený vítr a na střeše bubnoval jednotvárnou píseň dešť.

Zdrojem královny záдумčivosti však nebylo okolí, nýbrž jiné věci. První z nich byla nepříjemná vzpomínka na dnešní věštbu, druhou skutečnost, že se Vitichis ještě nevrátil. Obraz nádherné ženy Marobuda spaloval jako výheň. Jakže se jmenuje? Brenna. Překrásné jméno. Ona celá je překrásná. A odmítla. Jeho! Krále!

Nepřičetně zařval a udeřil pěstí do stolu, až masivní deska zapraštěla. Doširoka rozevřené oči těkaly po místnosti, jako by hledaly něco, na čem by si šlo vybit zlost. Ona ho přece urazila. Žádná žena nemá právo jej odmítnout. Musí ji dostat, musí! Třásl se po celém těle potlačnou vášní a vztekem. Kde trčí ten...

Dveře se rozlétly. Vešel Vitichis, jako by četl Marobudovy myšlenky. Obličej mu zářil spokojeností, i když byl unavený. Plášť měl mokrý, boty od bláta a klepal se zimou. Král ukázal na džbán medoviny. Vitichis hltavě pil, až mu tekutina prýštila koutky úst na krk. Pak džbán postavil, zpola prázdný, a otřel se rukávem.

„Sledoval jsem ty tři, pane,“ oznámil vesele. „Nebylo to snadné. Ten muž je lovec, a kdybych se přiblížil, mohl by mě uvidět. Ne že bych se ho bál, ale třeba by potom zmizeli v houštinách a smazali by stopy. Nesměli ani tušit, že je někdo sleduje. A také to nevytušili. Mám je!“

Zachechtal se, znovu se napil, usedl a pokračoval: „U řeky měli člun. Nešlo za nimi plout v loďce, pochopili by, že jsou sledováni. A já nevěděl, na kterém břehu Divoké žijí, ale jelikož zamířili na západní stranu, převezl

jsem se přívozem. Potom jsem je sledoval po břehu. Měl jsem i kus štěstí. Kdyby pluli rychle, museli by se mi ztratit, ale chytali ryby. Teprve po poledni dorazili k místu, kde se do řeky vlévá potok. Tam člun ukryli a šli dál údolím. Je to samota. Mají tam srub. Pozoroval jsem ho, avšak blízko jsem nemohl. Nevím, jak vypadá. Ještě mají dceru, takové vyžle. Víc nevím.“

„Stačí,“ mávl rukou král, zjevně potěšený. „Hlavně že vím, jaká je ona. Můžeš jít. Usuš se, ať nenastydneš.“

Vitichis odešel. V místnosti po něm zůstal pach mokrých šatů, ale Marobud si toho nevšímal. Seděl a hlavu si zabořil do dlaní. Svíce zaprskala a zhasla. Pod okny smutně zavyl pes. V jiné místnosti se králova žena Basena malátně převalila na lůžku a zašátrala do míst, kde ještě před několika měsíci líhával její manžel. Opět tam nebyl. Rozeštkala se a její zuby se v zoufalství zakously do medvědí kožešiny.

2. Udělám z té krásky mrtvolu

Sníh padal hustě, bez ustání. Letos nezvykle brzo. Veliké mokré vložky se snášely jako chmýří, avšak na zemi bezmocně tály a měnily se ve studenou vodu, jež na cestě tvořila zvětšující se kaluže. Ty se pod nohama koní rozstříkovaly a hnědou špínou barvily okolní keře a stromy. Kromě dusotu kopyt byl les tichý a pustý. Holé větve dubů, lip a habrů se vypínaly k šedivému nebi, mokré a žalostné.

Katvalda se zachumlal do pláště pískové barvy, zdvihl obličej k zamračené obloze a polohlasem zaklel. Neměl rád tohle mezidobí podzimu a zimy. Byl to čas plískanic a mokrého sněhu, čas mlhavých dnů a chladných nocí, v nichž studené vlhko strkalo do domů svůj drzý čumák jak zmoklý pes. A už vůbec nesnášel výlety do šedivé rozplizlé krajiny. Avšak krále následovat musel.

Marobud jel v čele a netrpělivě pobízel grošáka do klusu. Kdyby cesta nebyla hrbolatá, určitě by jej hnal cvalem. Nedočkavost mu sálala z očí. Mladý bojovník si vzpomněl na otce, který mu od malička vtloukal do hlavy, že pravý muž musí ovládat sám sebe lépe než svého koně. I Katvaldu ta bójská žena vzrušovala, avšak nikdy by neklesl tak hluboko, aby se jí pokoušel zmocnit násilím. Kdyby souhlasila, bylo by to jiné. Mladík zastával názor, že muž, kterého manželka podvádí, si to zaslouží,

ale násilí na ženách nesnášel. Měl nedobry pocit, že napomáhá zlu už pouhou svou účastí.

Za králem se v sedle natrásal Vitichis a spokojený škleb jeho obličeje dráždil Katvaldu k tiché zuřivosti. Nejraději by ho srazil z koně, ale raději si nechal zajít chuť. V hlavě se mu však zahrnázila otázka, proč vládci vyznamenávají přízní křiváky a ne muže čestné. Katvalda se za čestného považoval. Měl pocit bezmoci. Jediné se mu podařilo. Dva družiníci, kteří je doprovázeli, neměli Vitichise v lásce. Ten to pochopitelně netušil. Jeden z nich Katvaldu dojel a zatahal jej nenápadně za rukáv.

„Víš, co děláš?“ sykl mu do ucha. „Doufám, že víš, nerad bych tě tahal z maléru, mladíku.“

„Doufám, že vím,“ šeptl Katvalda. „Neboj, Chintilo, dám si pozor.“

Avšak družiník klidný nebyl a mračil se.

„Do háje,“ mručel si pro sebe. „Zase abych ho hlídal.“

Za zákrutem cesty se vynořil srub. Byla to solidní stavba z mohutných trámů, severní stěna z pálených cihel, stejně i komín, z něhož stoupal kouř. Takový dům si dokázal postavit málokdo. Okolí připomínalo zahradu. Vydlážděná cestička od hlavní cesty ke dveřím, pečlivě přistřižené keře svídy, nádherný dub s rozložitou korunou a několik ovocných stromů. Vchod byl ve východní stěně, veřeje i dveře z dubového dřeva.

Jezdci zastavili a Marobud se dlouho ani nepohnul. Zevnitř zněl ženský zpěv, čistý a jasný jak horská bystřina. Katvalda začal doufat, že to na krále zapůsobí a vzdá se úmyslu zmocnit se Brenny za každou cenu. Vskutku to vypadalo, že Marobud je pohnut. Přestalo sněžit,

skulinou v mracích se prodralo slunce a zlatavé paprsky ozářily dům, zahradu i pět mužů na stezce. Stará keltská píseň se nesla údolím a zřejmě probudila hlubší cit i v králi. Jediný ze skupiny, kdo zůstal chladný jako okolní krajina, byl Vitichis. A on také vše pokazil.

„Můj pane,“ řekl vtíravým hlasem. „Nepřišli jsme poslouchat zpěv. Tělo té ženy bude pro tebe zajímavější.“

Katvalda zuřil. Jednou toho dobytka zabije, tím si byl jist. Marobud popíchnutý družiníkem rázně seskočil s koně a hrnul se ke vchodu jako velká voda. Vitichis pokynul vojákům, aby zůstali venku, a sám se vydal za králem, těsně následován Katvaldou. Mladíka znovu napadlo, že je to ideální příležitost rozpoltit tomu lotrovi lebku, ale opět se k tomu neodhodlal. Věděl, že by u krále upadl do nemilosti.

Marobud trhnutím otevřel dveře a vstoupil. Oba družiníci také. Okenice byly zavřené a uvnitř vládlo šero, prozářené jen ohněm z kamenného krbu, v němž se na rožni opékala kančí kýta. Katvaldovi se ulevilo. Žena byla sama. Pokud se její muž nevrátí, vraždit se nebude. Stála u krbu, v ruce nádobku s tukem, a užasle zírala na trojici mužů, kteří vtrhli do domu. V jejím pohledu však nebyla ani stopa strachu, jen napětí a údiv.

„Vy dva. Odejděte,“ řekl stroze král.

Vitichis poslechl ihned. Katvalda ještě chvíli váhal, ale nakonec šel také. Znásilnění Brenny by mohl zabránit jen tehdy, kdyby se otevřeně postavil proti Marobudovi. Doufal však, že pokud se manžel vrátí, zabrání vraždě. Vitichis, jestli to bude na něm, se rozpakovat nebude a bez váhání prolije lovcovu krev. Král s Brennou osaměl.

„Kde je tvůj muž?“ zeptal se.